Divendres 2 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 3,13-19): En aquell temps, Jesús pujà a una muntanya i cridà a si els qui ell volgué, i vingueren a ell. I en feu Dotze perquè fossin amb ell, i per enviar-los a predicar i tenir poder d'expulsar els dimonis. I imposà a Simó el nom de Pere, i Jaume de Zebedeu, i Joan, germà de Jaume, als quals imposà el nom de Boanerges -que vol dir: Fills del tro-, i Andreu, i Felip, i Bartomeu, i Mateu, i Tomàs, i Jaume d'Alfeu, i Tadeu, i Simó, el Zelador, i Judes Iscariot, que fou el qui el traí.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús pujà a una muntanya i cridà a si els qui ell volgué»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, l'Evangeli condensa la teologia de la vocació cristiana: el Senyor elegeix als qui vol per tal d'estar amb Ell i enviar-los a ser apòstols (cf. Mc 3,13-14). En primer lloc, els elegeix: abans de la creació del món, ens ha destinat a ser sants (cf. Ef 1,4). Ens estima en Crist, i en Ell ens modela tot donant-nos les qualitats per tal d'esdevenir fills seus. Solament amb vista a la vocació s'entenen les nostres qualitats; la vocació és el "paper" que ens és donat en la redempció. És en el descobriment de l'íntim "perquè" de la meva existència quan em sento plenament "jo", quan visc la meva vocació.

I, per a quina cosa ens ha cridat? Per a romandre amb Ell. Aquesta crida implica correspondència: «Un dia —no vull generalitzar, obre el teu cor al Senyor i explica-li la teva història—, potser un amic, un cristià corrent igual que tu, et va descobrir un panorama profund i nou, que alhora era vell com l'Evangeli. Et va suggerir la possibilitat d'entestar-te de veres a seguir Crist, de fer-te apòstol d'apòstols. Potser llavors vas perdre la tranquil·litat i no la vas recobrar, convertida en pau, fins que lliurement, perquè et va donar la gana —que és la raó més sobrenatural—, vas respondre que sí a Déu. I vingué l'alegria, vigorosa, constant, que solament desapareix quan t'apartes d'Ell» (Sant Josepmaria).

És do, però també tasca: santedat mitjançant l'oració i els sagraments, i, a més, la lluita personal. «Tots els fidels cristians, de qualsevol estat i condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat, santedat que, àdhuc en la societat terrenal, contribueix a una forma de vida més humana» (Concili Vaticà II).

Així, podem sentir la missió apostòlica: portar el Crist als altres; tenir-lo i portar-lo. Avui podem considerar més acuradament la crida, i afinar en algun detall de la nostra resposta d'amor.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «‘Us exhorto a presentar els vostres cossos’ (Rm 12,1). En pregar així, l’Apòstol eleva tots els homes a la dignitat del sacerdoci: exhorta tots a presentar llurs cossos com a sacrifici vivent» (Sant Pere Crisòleg)

- «El bé sempre tendeix a comunicar-se. Comunicant-lo, el bé s’arrela i es desenvolupa (...). No haurien de sorprendre’ns, llavors, algunes expressions de sant Pau: ‘L'amor de Crist ens obliga’ (2Co 5,14); ‘Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!’ (1Co 9,16)» (Francesc)

- «Des del començament de la seva vida pública, Jesús va escollir dotze homes per anar amb Ell i participar de la seva missió; els donà part en la seva autoritat ‘i els envià a proclamar el Regne de Déu i a guarir’ (Lc 9,2) (...)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 551)